

A Fővárosi Törvényszék a

által képviselt Magyar RTL Televízió Zrt.

felperesnek, a dr.

jogtanácsos által képviselt Nemzeti

Média és Hírközlési Hatóság Médiatanácsa (1088 Budapest, Reviczky utca 5.) alperes ellen műsorszolgáltatási ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében, amely perbe a felperes pernyertessége érdekében a

által képviselt IKO Műsorgyártó Kft.

beavatkozott, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2015. április 8. napján kelt 2.K.34.188/2014/19. számú ítélete ellen az alperes 20., a felperes 21. és a felperesi beavatkozó 22. sorszám alatt bejelentett fellebbezésére meghozta a következő

Í T É L E T E T

A Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A peres felek a másodfokú perköltséget maguk viselik

Kötelezi a felperest és a felperesi beavatkozót, hogy külön-külön fizessenek meg a Magyar Államnak - az adóhatóság külön felhívására - 1 575 000 - 1 575 000 (egymillió-ötszázhetvenötezer - egymillió-ötszázhetvenötezer) forint fellebbezési illetéket. Az alperes fellebbezési illetékét az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes 916/2014.(IX.23.) számú határozatában megállapította, hogy a felperes 2014. március 5-én 20:09:11, március 6-án 20:08:38, április 1-jén 20:09:21, április 8-án 20:12:15, április 9-én 20:10:51 és április 17-én 20:11:25 órától sugárzott „Éjjel-nappal Budapest” című műsorszámok közzétételével, hat alkalommal megsértette a műsorszámok korhatári kategóriába sorolására és közzétételére vonatkozó rendelkezéseket, ezért a felperest 36 millió forint bírsággal sújtotta. A műsorszámok előzeteseinek sugárzásával összesen 45 alkalommal megsértette a műsorelőzetesek közzétételére vonatkozó rendelkezést, ezért 3 375 000 forint bírsággal sújtotta. A kifogásolt epizódokból Fanni drogfüggővé válását, az első beszerzést és szerhasználatot, a barátok és hozzátartozók eredménytelen próbálkozásait, majd a drogkarrier végkifejletét bemutató részek miatt találta a jogsértést megállapíthatónak. Epizódonként összefoglalta a történéseket kiemelve azokat az elemeket, amelyek megítélése szerint a 12-16 éves korosztály számára sérelmesek voltak.

Hivatkozott a médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvény (a továbbiakban: Mttv.) 9. § (4)-(5) bekezdéseire, a 10. § (1) bekezdés c) és f) pontjára, rögzítette az alkalmazott jogkövetkezmény megválasztásának szempontjait, táblázatba szedte, hogy korábban mely esetekben állapított meg a felperessel szemben e határozatban megállapítottakkal azonos jogsértést. Vizsgálta, hogy a marasztalás mely elemeiben lelhető fel ismételtség, melyekben nem. Figyelemmel volt a jogsértés súlyára arra, hogy a felperes JBE médiaszolgáltatóként azonosított, külön figyelembe vette a nézettségi mutatókat. Nem értékelt ugyanakkor a folyamatosságra, időtartamra, elért vagyoni előnyre, illetve okozott érdeksérelemre és kárra, valamint a jogsértés piacra gyakorolt hatására nézve adatokat. A bírság szankció mellett a kiskorúak védelme miatt döntött. Figyelemmel arra, hogy hat esetben történt meg az Mttv. 9. § (5) bekezdésének és 10. § (1) bekezdés c) pontjának sérelme, ezért adásonként a kiszabható maximum 3%-ának megfelelő, azaz 6 millió forint, összesen 36 millió forint bírság megállapítása mellett döntött, míg a 45 alkalommal az Mttv. 10. § (1) bekezdés f) pontjának sérelmét illetően a bírság összeg 0,037%-ának megfelelő, alkalmanként 75 000 forint, összességében 3 375 000 forint bírság megfizetésére kötelezte a felperest. A bírságösszegezésének meghatározásakor a fokozatosságot is szem előtt tartotta. A határozat mellékletében az alperes a kifogásolt epizódok sérelmes elemeit szövegszerűen, részleteiben mutatta be és táblázatos összeállítást készített a közzétett műsorelőzetesekről.

Az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelmére eljárva ítéletében az alperes határozatának a 2014. március 5-én, március 6-án és április 8-án sugárzott műsorszámok és műsorszám előzetesek közzétételére vonatkozó jogsértést, a közzétett jogsértő műsorszámok és műsorszám előzetesek darabszámát megállapító, valamint az összesen 39 375 000 forint bírság kiszabást tartalmazó rendelkezéseit hatályon kívül helyezte és a bírság kiszabás tekintetében az alperest új eljárásra kötelezte. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Előjáróban azt vizsgálta, hogy az alperes követett-e el eljárása során eljárási jogszabálysértést. Megállapította, hogy az alperes a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 50. § (1) bekezdése szerinti tényállási tisztázási kötelezettségének eleget tett. A határozatában rögzítettek az archivált adathordozó tartalmával megegyeztek, ezt a felperes nem vitatta. Figyelemmel arra, hogy a korhatári besorolás nem szak-, hanem jogkérdés további releváns tényállás tisztázási kötelezettsége az alperesnek nem volt. Minden olyan indoklási elem, amely nem a közreadott műsorszámok dramaturgiájának idézete, a határozat jogi indokolásának része. Egyetértett az elsőfokú bíróság a felperessel abban, hogy a határozat indokolása és annak melléklete nem áll szinkronban egymással, amennyiben a mellékletben szereplő egyes jelenetek részletes értékelése a határozatban nem történt meg. Ugyanakkor elfogadta azt az alperesi érvelést, mely szerint azok tartalmilag általában megfeleltethetők egy-egy kiemelt jelenethez kapcsolódó alperesi megállapításnak. Így az ellentmondást, illetve a hiányosságot olyan határozatszerkesztési hibának tekintette, amely az ügy érdemét - önmagában az egyes műsorszámok anyagi jogi értékelését szükségtelenné téve - nem érintette. A határozat jogi indokolása jelentős részében a felperes észrevételeire reflektált, a csatolt magánszakvélemény értékelésének elmaradása pedig - tekintve, hogy jogkérdésben kellett döntenie - nem volt lényeges, ezért a Ket. 72. § (1) bekezdés ea), illetve eb) pontja sem sérült.

Az elsőfokú bíróság túlnyomórészt elfogadta a felperes azon hivatkozását, hogy a kifogásolt jelenetek sem önmagukban, sem összességükben nem követendő mintaként ábrázolták a kábítószer használatot. Figyelembe vette a drogfogyasztás direkt megjelenítésének, az egyes kábítószeres konkrét megnevezésének, közeli képekben való mutatásának hiányát is. A műfaji sajátosságoknak nem tulajdonított jelentőséget, mert a klasszifikációt szigorúan az audiovizuális észlelés alapján lehet jogszerűen elvégezni. A sorozat németországi megfelelőjével kapcsolatos érveket sem fogadta el relevánsnak és a pszichiáter, illetve pszichológus szakértők közös véleményét is figyelmen kívül

hagyta. Nem fogadta el a felperes érvelését az alperessel folytatott szakmai konzultációra nézve, mert az ügy érdeme a ténylegesen közreadott műsorszámok minősítése volt. A műsorszámok célja a szórakoztatás, így azok közszolgálati jellege sem a témaválasztás, sem annak feldolgozása miatt nem merülhet fel.

Az Mttv. 9.§ (4)-(5) bekezdéseinek alkalmazásával összefüggésben az elsőfokú bíróság kiemelte, nem kizárólag a műsorszám összehatásának van jelentősége, azok részét képező egyes jelenetek is lehetnek olyan tartalmúak, melyek a műsorszám egészének korhatári besorolására kihatnak. Az, hogy a műsorszám teljes műsoridejéhez képest a kifogásolt tartalom időtartama összességében mennyi, a jogkövetkezmények alkalmazása során lehet értékelni. Továbbiakban az elsőfokú bíróság az egyes epizódokat részleteiben értékelte.

A 2014. március 5-i műsorszámot illetően Fanni és Márk karakterének értelmezését követően az alperes által kiemelt kulcsjelenetkből következő üzenetet illetően más következtetésre jutott, melynek a kábítószer használat egyértelmű elítélése volt a lényege egy idősebb aggódó testvér (Dénes) részéről. Álláspontja szerint a bulizós jelenetekben a védendő korosztály fejlődését károsan befolyásoló megnyilvánulások nem voltak, a helyiségben lévő emberek viselkedése nem buzdított senkit fogyasztásra, és ilyenre alkalmatlan is volt. Kábítószer beszerzésére kizárólag Fanni öntörvényű elhatározása miatt került sor, mely jelenet az illegális szituációt megfelelően kifejezte, a hajléktalan személy megjegyzése pedig kifejezetten üzente, hogy még az életminőségében elesett személy számára sem elfogadható a kábítószer használat. Az epizódban továbbá több olyan azonosítatlan személy is megjelent, aki a védett korosztály számára is érthetően a Fanniéval azonos határozottsággal, erkölcsileg azonban szilárd alapon emeli fel szavát az öncélú, önpusztító mások komfortját is sértő életmód ellen.

A 2014. március 6-i epizódban az elsőfokú bíróság nem azonosított IV. kategóriát indokló tartalmat. Dénes felháborodása, majd Fannival folytatott párbeszédének oka, illetve célja a 16 éven aluli korosztály számára is azonnal átlátható volt, a kiemelt jelenetekben sem Fanni, sem Márk nem tanúsított olyan magatartást, amely a fiataloknak mintaként szolgálhatott volna. Látható droghasználat nem jelent meg, a rövid ideig, távoli kameraállásból mutatott kellékek megjelenítése önmagában nem indokol magasabb korosztályi besorolást. Az obszcén szavak halkítva voltak, azok könnyű kikövetkeztethetősége ítéleti bizonyossággal nem volt megállapítható.

A 2014. április 8-i műsorszámában Rita felháborodásának erkölcsi alapja – mivel Fannit lopáson kapja – egyértelműen felismerhető volt, így a vele való azonosulás lehetősége kizárt. A beszerzés-terítés folyamatát mutató jelenetsorral feldolgozott téma nem lépett túl a III. korhatári kategórián. A jelenetsornak erkölcsi hozadéka nem volt, Fanni ötlete jellemével összhangban az önzést és célja elérése végett a legkülönbébb eszközök megragadását szemléltette. Ez a 16 éven aluliak számára is felismerhető volt személyiségfejlődésük sérelme vagy annak kockázata nélkül. A helyszín esetleges beazonosíthatósága irreleváns, mert a védett korosztály a kábítószer problémákat és általában a szórakozóhelyeket asszociatív módon össze tudja kapcsolni, a sorozat címére is tekintettel így az a tény, hogy egyes fiatalok konkrét budapesti szórakozóhelyet azonosíthattak a képernyőn, alkalmatlan volt az Mttv. 9. § (5) bekezdés feltételeinek alátámasztására. A Zsófihoz kapcsolódó jelenetet az elsőfokú bíróság szintén nem találta kifogásolhatónak, bár a dialógus a méh magzat életjogát is érintő világnézeti és jogi szempontból is súlyos kérdésekkel övezett témát érintett, azonban nem egy olyan helyzetre vonatkozott, melyben a fogantatás megtörténte tény volt. A szexualitás és az esemény utáni szer kapcsolatának a műsorszámában feldolgozott bemutatását a 12. életévét betöltött gyermek, fejlődő személyiségének veszélyeztetése nélkül is, teljes körűen értelmezni tudta.

A 2014. április 1-9-17-i műsorszámok vonatkozásában az elsőfokú bíróság a magasabb korhatári besorolást - az alperes által figyelembe vettekhez képest epizódonként egy-egy jelenetet a IV. kategóriába besorolva - indokoltnak látta. Az április 1-jei műsorszám bolti lopást bemutató jelenetét azért nem találta a III. kategóriába illeszthetőnek, mert annak ellenpontjaként a védendő korosztály

számára Márk vívódása, viselkedése súlytalan volt. Az április 9-i epizódból a reklám kezdetéig sugárzott jelenetről állapította meg, hogy az a IV. kategória alkalmazását megalapozta, mert fényes nappal egy parkban került bemutatásra a kábítószer adás-vétel teljes folyamata anélkül, hogy azt bármi megzavarta volna, vagy annak jogellenességét akár képi, vagy hanghatás sugallta volna. Az április 17-i műsorszámot illetően a 20:42-20:44 között bemutatottakat ítélte az elsőfokú bíróság olyanoknak, amely a IV. kategória szerint minősítendő, mert meghatározó eleme az erőszak volt. A jelenetben szereplők mindegyike kábítószer fogyasztó, a módszer, amellyel a kábítószer birtoklását egymás között felosztják az erőszaknak egy eleve jogellenes helyzeten alapuló feszültséget keletkeztető olyan megnyilvánulása volt, melynek kimenetele nem került megfelelően ellensúlyozásra. Az erőszak ilyen megnyilvánulása a büntető jog által szigorúan tiltott (rablás, önbíráskodás) azok következmények nélküli bemutatása nem kívánatos mintaként szolgálhatott a 16 éven aluli korosztálynak.

Az utóbbi három epizód egyéb, alperes által kifogásolt jeleneteit illetően az elsőfokú bíróság a magasabb korhatári besorolásra vonatkozó érveket nem fogadta el, azt részletesen indokolta.

Az elsőfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339/B. §-ára utalva egyetértett az alperessel abban, hogy a gyermekek klasszifikációs rendelkezésekkel való védelme lényeges, az ilyen jellegű jogsértés okszerűen szankcionálható bírsággal. A felperes JBE szolgáltató, így a törvény erejénél fogva az Mttv. 187. § (3) bekezdés ba) pontja alkalmazandó rá. E jogszabályhely ugyanakkor nincs releváns kapcsolatban a 187. § (2) bekezdése alapján, valamennyi esetben, a konkrét ügyre vonatkoztatandó mérlegelési szempontokkal, ily módon az érdeksérelem és a veszélyeztetett személyek számának értékelése a nézettségi adatokra hivatkozással nem ütközik sem a kétszeres értékelés, sem a fokozatosság megsértésének tilalmába. Más szolgáltatóval szemben hozott határozat pedig nem lehet viszonyítási alap. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor a bírságkiszabás tekintetében megváltoztatásra lehetőséget nem látott, ezért az alperest a Pp. 339. § (1) bekezdése szerint határozatának e részben történő hatályon kívül helyezése következtében új eljárásra kötelezte figyelemmel arra, hogy az összecszerűség az egyes műsorszámokhoz és előzetesekhez rendelhetően a határozatból nem volt megállapítható, a mérlegelési jogkör megsértését jelentené a határozat megváltoztatása. A megismételt eljárásra iránymutatásként a továbbiakban előírta annak figyelembevételét, hogy a jogsértő műsorszámok száma felére csökkent a jogsértő műsorszámokat megalapozó jelenetek száma és időtartama pedig ehhez mérten is csökkent, így a jogkövetkezmény a fennmaradó jogsértések miatt lehetséges, ami okszerűen lehet bírság, azonban annak összege nem érheti el a hatályon kívül helyezett összesen 39 375 000 forint mértéket.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a peres felek és a felperesi beavatkozó is fellebbezést terjesztett elő.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet keresetet elutasító részének a kereseti kérelem szerinti megváltoztatása iránt élt fellebbezéssel. Nem tartotta elfogadhatónak az eljárási kifogások körében előterjesztett kérelme elutasításának ítéleti indokait. Önmagában az, hogy a határozat indokolása és annak melléklete nem áll szinkronban egymással olyan súlyú eljárási hiba, amely az ügy érdemére kihat. Az alperes a tényállást nem tisztázta kellő módon, döntése iratellenes. Az alperes eljárása a Ket. 1. § (2) bekezdésében írtakat is sérti. A szakmai konzultáció annyiban biztosan nem hagyható figyelmen kívül, hogy a felperes ennek a megegyezésnek a műsorszámok megvalósítása során maradéktalanul eleget tett. Az alperes ugyanakkor az együttműködési kötelezettséget megsértve akkor vizsgálta a sorozat minden egyes percét, miután a felperes kezdeményezésére tudomást szerzett a sorozat szenzitívebb tartalmáról. Megítélése szerint a szankció kiválasztásakor szempont lehet más szolgáltatóval szemben hozott határozat, mint a viszonyítás alapja, figyelemmel az alperes által készített „A bírság szankció alkalmazásának elvei a média igazgatásban” című tanulmányra,

mely szerint az azonos jogsértést elkövetőkkel szemben azonos jogkövetkezményt kell alkalmazni. A felperes álláspontja szerint ugyanakkor az alperes egyes szankciók alkalmazhatóságát egyértelműen a médiaszolgáltatók személyétől teszi függővé. A JBE minősítéséből következő előírásokat is helytelenül alkalmazta az elsőfokú bíróság. Az Mttv. 69. §, illetve 187. § (3) bekezdés ba) pontjainak összevetése alapján a felperes szerint a kétszeres értékelés és a fokozatosság megsértésének tilalmába ütközött a nézettségi adatok alperes általi határozati értékelése.

A 2014. április 1-jei műsorszámot illetően kifogásolta a bolti lopás jelenethez kapcsolódó elsőfokú bírói megállapításokat, mert a jelenet megkomponálása, zenei aláfestése is érzékeltette a jogellenességet, a nézők számára nem lehetett kétséges, hogy a lopás bűn. Márk többször felhívta Fanni figyelmét arra, hogy súlyos tettet követett el, amely nagyon komoly következményekkel járhatott volna. A lány maga is pár perccel később belátja, hogy abszolút helytelen dolgot cselekedett. A felperes hivatkozott Márk és Fanni kapcsolatának megromlását bemutató dramaturgiai eseménysorra. A felperes álláspontja szerint az a körülmény, hogy büntetőjogi értelemben egy nem különösebben súlyos tett elkövetőjévé válik Fanni, aki folyamatos személyiségtorzuláson megy át és e jelenet is ennek szimbolikája, félreértések nélkül dekódolható, megérthető a fiatalabb korosztályok számára. Az, hogy a cselekmény konkrét jogi következmények nélkül marad, önmagában nem teszi a műsorszámot a 16 éven aluliak számára ártalmassá. Számos olyan III. kategóriás sorozat, film van, ahol a negatív tettet a szereplő/főszereplő megüssza, vagy átmenetileg a tett büntetlenül marad, hiszen ez dramaturgiai eszköz a feszültségkeltéshez, jellemrajzhoz. Az a folyamat, amiben Fanni olyan mélyre süllyedt, hogy a drogért szabálysértés vagy bűncselekmény elkövetésére is képessé vált, bajba sodorva barátját is, nem annak manifesztálódása, hogy ez a helyes út lenne. Az április 9-i, a reklám kezdetéig sugárzott jelenetet illetően a felperes álláspontja az volt, hogy a tartalom a IV. kategorizálás szerinti feltételeket nem teljesíti. Az adásvétel nem volt látható. A jelenet konkrétumokat nélkülöző illusztrációként hatott az adott történéshez igazodva. A cselekménysor éppen azzal a következtetéssel ellentétes, amelyre az elsőfokú bíróság jutott, mely szerint az adásvétel folyamatát semmi nem zavarta meg. Maga a környezet is mindezek ellenében hatott. A fiatalok lebukása direkt módon is egyértelművé tette a cselekménnyel szembeni törvényi tiltást. Az pedig, hogy a fiatalokat bilincsben vezetik el a kapitányságra a devianciának devianciaként és nem pedig mintaként történő megjelenítését szolgálja. A felperes kitért az elsőfokú bíróságnak a 20:43-kor kezdődő jelenettel összefüggő megállapításaira, melynek megítélése szerint ellentmond, hogy a 20:38-20:41 közötti jelenettel szemben kifogást támasztott. Az április 17-i műsorszámmal összefüggésben a felperes arra hivatkozott, hogy az alperes egyetlen kifogást emelt, mégpedig a „ribanc” szó elhangzását, amely szerinte ebben a korhatári kategóriában nem megengedett. Ezt az elsőfokú bíróság nem fogadta el, ehhez képest a határozaton túlterjeszkedve marasztalta a felperest.

Az alperes fellebbezésében a határozati érvei megismétlése mellett az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását és a felperes keresetének teljes egészében történő elutasítását kérte. A klasszifikációt alapvetően meghatározó bírósági eseti döntések nyomán kialakult bírói gyakorlatra, illetve az e tárgyban megjelenő „A médiatartalmak korhatár-besorolásánál irányadó szempontokra, az egyes műsorszámok közzététele előtt és közben alkalmazható jelzésekre, illetve a minősítés közlésének módjára vonatkozó jogalkalmazás gyakorlat elvi szempontjai” címet viselő ajánlásra hivatkozott állítva, hogy a 2014. március 5-i műsorszám a 12-16 éves korosztály tagjait összezavarhatta, a március 6-i epizód – Kiemelve a droghasználat vizuális ábrázolását – a kamaszok számára is elérhetőként, kézzel foghatóként mutatta be a drogozást, ugyanakkor nem értékelte az elsőfokú bíróság az alperesi határozat 14. oldalán említett jelenetet, amely a drogkarrier egyik lényeges jelenete – Dénes és Rita a pályaudvarra kísérik Fannit – amely jelenet ellenpontozásként teljes mértékben elfogadhatatlan, hiszen a báty egyszer már átélte Fannival a drogozást/szerről való leszokást. Az április 8-án sugárzott műsorszámban a beszerzés-terítés folyamata egyértelműen azt

sugallta, hogy a kábítószerhez a fiatalok által kedvelt szórakozóhelyeken könnyen hozzá lehet jutni. Az alperes jelentőséget tulajdonított annak is, hogy a jelenet a Gozsdu udvarban, jól felismerhető budapesti szórakozóhelyen játszódott. Ez utóbbi körülményből az alperes arra következtetett, hogy a nézők útmutató jellegű információkat kaphattak a kábítószer beszerzésével és terjesztésével kapcsolatban. Ugyanakkor a jelentben az ellenpontosítás nem volt megfelelő. Megítélése szerint a kifogásolt műsorszámok műfajának azonosítása is fontos körülmény.

Az alperes a továbbiakban kifogásolta, hogy a bírság egészére vonatkozó rendelkezést az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezte. A határozatának 22. oldal utolsó és soron következő bekezdéseiben egyértelművé tette, hogy a hat esetben történt jogsértést milyen adásonkénti szankcióval illeti, ehhez igazodott a műsorelőzetesek miatti bírság kiszabására vonatkozó rendelkezés is. Ehhez képest az elsőfokú bíróság tévesen állította, hogy a jogkövetkezmény összecsúszása az egyes műsorszámokhoz és előzetesekhez rendelhetően a határozatból nem volt megismerhető.

A felperesi beavatkozó fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes kereseti kérelmének megfelelő döntés meghozatalát, a felperesi fellebbezéssel azonos tartalommal kérte.

A felperes ellenkérelmében az elsőfokú bíróság alperesi fellebbezéssel támadott részének a helybenhagyását kérte arra hivatkozással, hogy az alperes semmilyen olyan tény-körülményt nem tudott megjelölni, amely eltérést, vagy újdonságot jelentene a perben többször is kifejtett álláspontjához képest. A 2014. március 5-6. és április 8-i epizódra vonatkozóan korábban előadottakat és a műsorszámok tartalmának általa helyesnek vélt értelmezését tartotta fenn, illetve foglalta össze. Kiemelte továbbá, hogy az alperes a mérlegelési szempontokat súlyosan megsértve alkalmazta a felperessel szemben a jogkövetkezményt, hiszen állítása szerint, mivel tekintettel a bírságösszeg meghatározásakor arra, hogy a marasztalt műsorszám esetében hány kifogásolt jelenetre, a műsorszámokban milyen dominanciával jelentkező jogsértő tartalomra alapítja a magasabb kategóriába sorolást. A felperes e körben ismét utalt a más műsorszolgáltatók esetében, hasonló jogsértésre vonatkozó alperesi szankció alkalmazására. Hivatkozott továbbá arra, hogy az alperes által figyelembe vett korábbi jogsértő magatartásokkal összefüggésben újabb bírósági jogerős ítélet keletkezett, amelyből megállapíthatóan a felperes a kategorizálás során nem követett el jogszabálysértést, amelynek nyomán megállapítható, hogy a felperes utoljára a perbelit megelőző két évvel követett el jogsértést, amelyről a 1326/2012. (VII.18.) számú határozat szól.

Az alperes és a felperesi beavatkozó ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezések alaptalanok.

Előjáróban a másodfokú bíróság a határozat érdemi megítélhetőségét biztosító Ket. 50. § (1) bekezdés és 72. § (1) bekezdés e) pontja szerinti elsőfokú ítéleti megállapításokat vizsgálta. Az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy olyan eljárásjogi szabály nem sérült, amely a határozat érdemi felülvizsgálatát ellehetetlenítette volna, indokaival a másodfokú bíróság egyetért, azt nem ismétli. Az általános gyakorlattól eltérő azon határozatszerkesztési technika, amely szerint az alperes a határozat szerves részét képező mellékletben szövegszerűen rögzít bizonyos, általa vizsgált és kifogásolt tartalmakat, amelyek egyes elemeire csak határozati utalást tesz, önmagában sem nem jogszabálysértő, sem nem ellentmondásos. Függetlenül attól, hogy az alperes egyes párbeszédet a határozatában szövegszerűen kiemelve megismétel, másokra csupán utal, továbbiaknak pedig összefoglaló elemzését rögzíti a határozatban, mivel a határozat és annak melléklete egységében értelmezendő, így azt ekként kell vizsgálni és értékelni, ezért az a körülmény, hogy a határozat egyes részei a mellékletben rögzített párbeszéd elemekre csak visszautalnak a

határozatot ellentmondóvá nem teszik.

Egyetértett a másodfokú bíróság azzal az elsőfokú bírói érveléssel is, mely szerint közömbös, hogy az alperes milyen előzmények nyomán jutott arra az elhatározásra, hogy a műsorszámok vizsgálatát elvégzi. Kétségtelen, hogy a feleket együttműködési kötelezettség terheli, ez azonban nem befolyásolja a médiaszolgáltatónak azt a kötelezettségét, hogy az általa közzétett műsorszámnak valamennyi, az Mttv.-ben szabályozott és vonatkozó rendelkezésnek meg kell felelnie. Közömbös, hogy mi vezette az alperest a hatósági eljárás lefolytatására, ha és amennyiben arra jogszabályi felhatalmazása van. Ez utóbbi fennállását pedig a felperes nem vitatta.

Helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság arra is, hogy a korhatári besorolás nem szak-, hanem jogkérdés. Az alperes valamennyi, a klasszifikációt illető a határozatában is megjelenő és a fellebbezésében is hivatkozott, e körben kimunkált jogalkalmazási elvet - melyet a bíróságok töretlenül alkalmaznak - az elsőfokú bíróság szem előtt tartott, ez az összefoglaló és az egyes epizódok tételes értékeléséből is megállapítható. A másodfokú bíróság ezért mindazokra az alperesi fellebbezési érvekre, amelyek a konkrét tartalmaktól független, általános, a kiskorúak védelmét célzó, a védelem szintjét meghatározó, a védendő korosztály sajátosságainak az egyes eseti döntésekből kiemelt összegzése (fellebbezés 4-5 oldal; 6. oldal eleje), szükségtelennek látta külön reflektálni.

Egyetértett a másodfokú bíróság az alperessel abban, hogy a műfaji sajátosságoknak jelentősége van, hiszen a korhatári besorolást meghatározó szempontja az azonosulni tudás, amely a doku-dráma esetében, ahol valóságosnak ható eseményeket játszanak, látszólag civil (amatőr) szereplők, szórakoztató célzattal, erőteljesebben jelentkeznek. Az egyes epizódokban nem egy zárt történetet ismerhetnek meg a nézők, hanem a főbb szereplők életének folyásába nyernek esetenként bepillantást, a valóságban meg nem történt eseményeket, jelenségeket a realitás köntösébe öltöztetve látnak, ez az ábrázolási mód pedig kétségtelenül a karakterekkel, a történetekkel a nézőt a könnyebb azonosulásban segíti, aminek éppen úgy lehet a vizsgált korosztály fizikai, szellemi és erkölcsi fejlődésére kedvező befolyása, mint ahogyan őket negatív irányba is terelheti. Az elsőfokú bíróság a műfaji sajátosságoknak nem tulajdonított külön jelentőséget ugyan, de az általa audiovizuális észlelésként nevezett vizsgálatba azok értelemszerűen bele tartoznak, mert a látottak műfaji sajátosságai (mindennapos élethelyzetek, karakterek megformálása, a szereplők spontán reakciói adott szituációra, stb.) szükségképpen megjelennek és azok a nézőre valamiképpen hatást gyakorolnak anélkül, hogy a műfaji jellemzőkkel tisztában lennének (erre helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság), ezt pedig az elsőfokú bíróság értékelte.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az ügy érdemét illetően a fellebbezési kérelmek és a felperes ellenkérelme korlátai között vizsgálva megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján, a kifogásolt műsorszámokat a határozati megállapításokat és az annak ellenében előterjesztett kereseti érveket mérlegelve az Mttv. 9. § (4) és (5) bekezdései szerint értékelte. Elemezte Fanni és a cselekedetei ellenpontosítására hivatott Márk karakterét általában és az egyes epizódokra lebontva. Külön foglalkozott a testvér, Dénes, valamint Rita szerepével Fanni drogkarrier fejlődésével összefüggésben. Számot adott az egyes kifogásolt jelenetek elemzése mellett arról, melyek indokolhatják a IV., melyek a III. kategóriába sorolást. A hasonló történet bemutató különböző jeleneteket (drog adás-vétel) összevetette, súlyozta. Mérlegelése mindenre kiterjedő, a jogszabályoknak megfelelő, logikus, az ily módon mérlegelt döntés felülmérlegelésére a másodfokú bíróság nem jogosult. A felperes és a felperesi beavatkozó fellebbezési érvei a mérlegelésen alapuló döntés helyességét nem tették kétségessé. A 2014. április 1-ei bolti lopás jelenetet illetően a zenei aláfestés nem volt elégséges a lopás cselekményének helyes

értelmezéséhez, alappal hivatkozott az elsőfokú bíróság a módszer súlyosan elítélendő voltára és Márk súlytalan - és végső soron beletörődő - ellenkezésére. A büntetőjogi minősítést meghatározó elkövetett értéknek jelentősége nem lehet a médiajogi megítélés szempontjából, két fiatal által megvalósított, következmények nélküli, egyszerűen és könnyen végrehajtható bolti lopás volt látható a jelenetben, amely alkalmas volt a 16 év alatti korosztály káros befolyásolására. Az április 9-i parkbeli adás-vétellel kapcsolatban helyesen emelte ki az elsőfokú bíróság, hogy - ellentétben a március 5-i részben bemutatottaktól - fényes nappal, a maga teljességében láttatva történik meg a kábítószer adásvétele. A későbbi lebukás nem elégséges ellenpontja a történeteknek. Tévesen hivatkozott a felperes és a felperesi beavatkozó arra, hogy az április 17-i adásban elhangzott „ribanc” szó indokolta kizárólagosan a magasabb korhatári besorolást. Az alperesi határozat 19. oldala több olyan mozzanat kiemelését is tartalmazza, amelynek összefoglalását az alperes Fanni drogproblémái bemutatásaként határozza meg, a mellékletben pedig a kifogásolt jelenetek között szerepel a Zsolttól erőszakkal elvett drog jelenet.

Az alperesi fellebbezési érveket sem találta a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéleti megállapítások ellenében elfogadhatónak. A 2014. március 5-i műsorszámra nézve konkrétumot a fellebbezés nem tartalmaz, a március 6-i műsorszámában feltűnő kellékek láttatását értékelte az elsőfokú bíróság, ami semmiképpen nem azonosítható az alperes által hivatkozott eseti döntésben feldolgozott drogfogyasztási technikák bemutatásának a lehetséges eseteivel. Az elsőfokú bíróság Dénes és Fanni kapcsolatát összefoglalóan az ítéletének a 9. oldalán értékelte. Külön kitért arra a jelenetre, amikor Dénes és Rita vonatra ültetik Fannit azt remélve, hogy hazautazik, így alaptalan az az alperesi állítás, hogy ezt a jelenetet az elsőfokú bíróság nem értékelte. Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal abban, hogy a védendő korosztály számára ez a két karakter jól érthető, az alkalmatlan módszereikből azonban nem következik, hogy a néző Fanni iránt érez szimpátiát és inkább vele azonosulna, aki az egyértelműen jó szándékkal, érte aggódva közeledő rokonait, barátait eltaszítja magától. Az április 8-i epizódban látott szórakozóhely beazonosíthatóságának a másodfokú bíróság sem tulajdonított külön jelentőséget, helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság arra, hogy már a sorozat cím is nyújt egyfajta egyértelmű beazonosíthatóságot, mit ahogy a város egyes közterületei is - így a vizsgált részekben jól felismerhető Margit-híd környéke - ahol az egyes jelenetek játszódnak.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság az elkövetett jogsértés terjedelmét helyesen határozta meg és korlátozta azt a 2014. április 1., 9. és 17. napján bemutatott műsorszámok általa kiemelt jeleneteire.

Egyetértett a másodfokú bíróság az alperes által alkalmazott szankcióra vonatkozó rendelkezés hatályon kívül helyezésével és az alperesnek e körben új eljárásra kötelezésével. Kétségtelen, hogy az alperesi fellebbezésben hivatkozott határozat részek tartalmazzák a műsorszámok és műsorelőzetesek darabszámához igazodó bírságmértéket. Elkerülte azonban az alperes figyelmét, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 339/B. § alapján érdemben vizsgálta a kereseti kérelemben foglaltak alapján az alkalmazott szankció kiválasztásának és a mérlegelési szempontok kiválasztása helyességének kérdését. Egyetértett, de nem feltétlenül a bírság alkalmazhatóságával. Ez okból a felperes és a felperesi beavatkozó tévesen hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság az alperes mérlegelési jogát korlátozta. Az elsőfokú ítélet 8. oldal utolsó bekezdése tartalmazza, hogy a műsorszám teljes idejéhez képest a kifogásolt időtartam a jogkövetkezmények alkalmazása során értékelendő, ezzel az útmutatással a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetért. Miután nem csak a műsorszámok száma, hanem a kifogásolt tartalom időtartama is csökkent az egyes műsorszámokon belül, helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az alperes megítélésére bízta, hogy milyen szankciót alkalmaz, nem kizárva a bírság alkalmazásának a lehetőségét. A mérlegelés azonban semmiképpen nem az a matematikai művelet, amelyet az alperes hiányolt az elsőfokú bíróság

részéről. Helytállóan hivatkozott a felperes arra, hogy időközben a terhére figyelembe vehető jogsértések száma is változott, amelyre az alperesnek figyelemmel kell lennie. Az Mttv. 187. § (2) bekezdése és (3) bekezdés b) pontja ba) alpontja összevetéséből látható, hogy a felperes JBE-kénti minősítése nem zárja ki a mérlegelés szempontjai közül azokat, amelyek egyébként a JBE minősítést megalapozzák. Az elsőfokú bíróság ezt ugyancsak helytállóan fejtette ki.

A Fővárosi Törvényszék ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Valamennyi perben résztvevő fellebbezése sikertelen volt, ez okból a másodfokú eljárás során felmerült költségeiket maguk viselik a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján. A fellebbezési illetéket az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontján alapuló személyes illetékmentessége folytán a 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet (a továbbiakban: IM.r.) 14. §-a alapján az állam viseli, míg a felperes és a felperesi beavatkozó a pertárgyérték alapján, a fellebbezéssel érintett részben számított mérték alapján az Itv. 39. § (1) és 46. § (1) bekezdése, valamint az IM rendelet 13. § (2) bekezdése értelmében köteles a feljegyzett fellebbezési illeték viselésére.

Budapest, 2015. november 18. napján

Dr. Sára Katalin s.k. előadó, a tanács elnöke,

Dr. Páldy Zsuzsanna s.k. bíró,

Dr. Matheidesz Ilona s.k. bíró